

всичкиа си имотъ за прихранъ на сиромаситѣ, и ако предамъ тѣлото си на изгаряне, а любовь немамъ,“ говори Св. Апс., нищо не сж ползвамъ. Любовьта джлго търпи, благосклонна е; Любовьта ненавижда; Любовьта не сж превозноса, не сж гърди.“ Ище раздамъ всѣ имѣнія моѣ, и Ище предамъ тѣло мое въ Іѣже сжещъ іѣ, любве же не имамъ, никѣа полза ми есть. Любы джаготърпитъ, милосърдствуетъ: Любы не завидитъ любви не превозносится, не гърдитъ. [1-во кор. 13; 3—4].

Отъ тѣка ясно ны доказва, Свѣтото Бого-дѣхновенно Писаніе: Чи любовьта е най главното орждіе, на всако ползователно ѹстройство; частно, и общо Черковно. Затова и всакой Православенъ Христіенинъ който пребывава въ истиннъ любовь, кѣмъ Бога, ще любви и слѣжители Христови, т. е. Свѣщенниците, като стронтели на Божіите тайны. А това, което сж ищи отъ стронтелите е, всѣкой единъ да са намѣри вѣренъ., Както говори и Св. Апостолъ:“ Тѣкъ насъ да непрѣтъ чело-вѣкъ, ѣкъ слѣгъ Христѣвъхъ и строителей тайнъ Божіихъ. А Іѣже проче ищеть сѣ въ строите-леу, да вѣренъ кѣо ѡбращетъ.“ (таможе 4, 1—2).

ОТДѢЛЪ III.

Кѣмъ нашитѣ дѣховны.

Братіа! Колкото до тѣкъ, що говорихъмы ны е да раздражняемы и да дразнимъ себѣ си; Защото никога ни е было вѣкъма, іощи и отъ самото зачало на Христіанската Черквъ, и нийде на възхъ отъ нашата Православно-Българскъ Черквъ: Нѣма черквы безъ да не сѣ слѣчатъ таквызы іощи и по-разни непорядоцы; Както сж слѣчатъ по